

‘Als ik vroeg op de middag bel, dan is het mislukt’

door Arnold Mandemaker
e-mail: a.mandemaker@ed.nl

EINDHOVEN - Vrijdag 4 december 2009. Het is een datum die Math en Nel Coenen uit het Limburgse Baarlo nooit zullen vergeten. Een dag voor zijn 51ste verjaardag ligt Math op de operatietafel van oncologisch chirurg Ignace de Hingh in het Catharina Ziekenhuis Eindhoven. Hem wacht een operatie op leven en dood. Letterlijk.

De Hingh gaat die dag in Maths' buikholte kijken of uitzaaiingen van darmkanker naar het buik-

vlies operabel zijn of niet. „Geen mooier cadeau dan dit”, zijn Math's laatste woorden voordat hij onder narcose gaat. Nel heeft haar man dan al dag gezegd en zit verder de hele dag thuis met dochter Shirley. De Hingh heeft haar gezegd: als ik vroeg op de middag bel, is het mislukt. Bel ik later, dan was het operabel. Het telefoontje komt om half zeven 's avonds. Goed nieuws dus. Math Coenen is een van de mensen die dankzij de HIPEC-methode na vijf jaar nog in leven is nadat bij hem buikvlieskanker werd geconstateerd. Voorheen was de

overlevingstijd voor mensen met deze vorm van kanker maximaal een half jaar. Het verhaal begint eigenlijk drie jaar eerder. In 2006 ontdekt Math, 46 jaar oud en kerngezond, bloed in zijn ontlasting. Hij gaat na een paar weken naar zijn huisarts. Die denkt aan inwendige aambeien.

“Je blijft kankerpatiënt, maar ik laat er mijn leven niet door bepalen

Math Coenen

Omdat de bloedingen maar aanhouden, gaat hij voor onderzoek naar VieCuri, het ziekenhuis van Venlo. Daar wordt de diagnose darmkanker gesteld. Eind juli 2006 wordt hij geopereerd en dat gaat bijna fout. Een inwendige bloeding maakt dat hij op dezelfde dag tot twee keer toe opnieuw moet worden openge maakt. „Ze vonden bij de derde keer een spuitertje”, zegt Math. Het herstel gaat na dit lek ook niet best. De darmen komen slecht op gang, voedsel binnen houden lukt niet. Na een paar weken moeizaam herstel gaat Math

toch maar weer aan de slag bij zijn werkgever, een kwekerij van fruitbomen. Periodieke controles zijn positief, tot september 2009. Dan is het mis, en fors ook: uitzaaiingen in het buikvlies. In Venlo niet meer te behandelen. Hij wordt naar het Catharina verwezen, waar chirurg De Hingh dan al sinds enkele jaren bezig is met een nieuwe operatiemethode, de HIPEC. Daarbij worden kleine uitzaaiingen in het buikvlies met verwarmde chemovloeistof gespoeld en vernietigd. Op dat moment zijn nog maar drie ziekenhuizen in Nederland

daarmee bezig. De HIPEC verloopt goed, maar Math heeft, net als eerder, moeite om eten binnen te houden. Op Kerstavond 2009 mag hij naar huis, op Tweede Kerstdag is hij alweer terug in het Catharina. „Ik wilde te veel ineens”, weet Math. Op oudejaarsdag 2009 komt hij voor de tweede maal thuis. Dan gaat het beter. In april 2010 gaat hij weer aan de slag. Periodieke controles laten geen uitzaaiingen zien, tot maart 2011. Dan blijkt dat de oorspronkelijke darmkanker toch naar de rechterlong is uitgezaaid. Een longoperatie volgt, waarbij de tu-

mor via de rug wordt weggesneden. Math is nu vier jaar schoon, maar hij is realistisch: „Je blijft altijd kankerpatiënt. Maar ik laat er mijn leven niet door bepalen.” Er volgde nog wel één spannend moment. In de familie Coenen kregen meerdere mensen darmkanker. Dat kan duiden op een genetische afwijking. In Maastricht ondergaat hij daarom een genonderzoek. Maths' grote vrees is dat hij via zijn bloedlijn dochter Shirley in gevaar heeft gebracht. Uit het onderzoek blijkt die vrees ongegrond. Nel: „Dat was de eerste keer dat Math heeft gehuild.”

■ Nel en Math Coenen met hun hondje Nika. foto Ton van de Meulenhof